

ca 1980

Av och/eller med

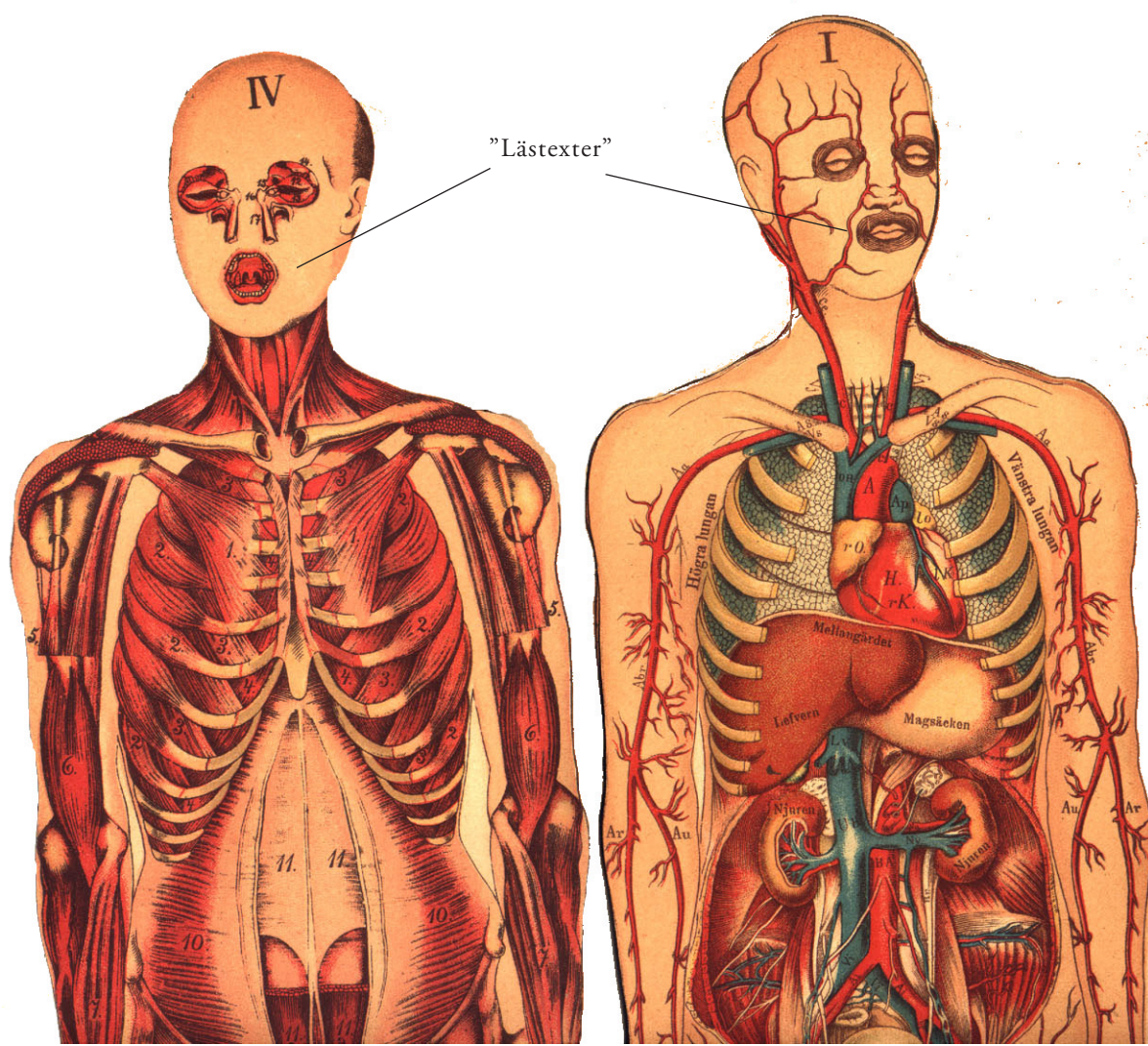
Jocke
Lina
Wille
Martin
Anders S
Anders N
Jenny
Tobbe
Emma
Per
Fredrik
Pia
Olle
Carro
Sofia
Jan

Vi åker Jeep/Vuxenspel/SNPA4
m.fl., dock ej Acke

Chaufför: Oscar Söderström

I Kina: Filip

I Kanada: Jan

Intro till Ca 1980

Har ni tänkt på att när man går hem i regn blir man alltid bara blöt på magen, aldrig på ryggen. Och när man cyklar är det precis tvärtom?

Intro till del 1

Från tolfte våningen i huset, port nummer 17 Glömstavägen, har man rätt bra utsikt över Flemingsbergsviken. Det går också bra att titta ned. Det är ganska långt ned. Det är ett förhållandevis gammalt hus och i trapphuset nästan tre meter i tak. Runt 40 meter upp alltså. Asfalt på uppfarten. Det skulle bli ett hårt fall.

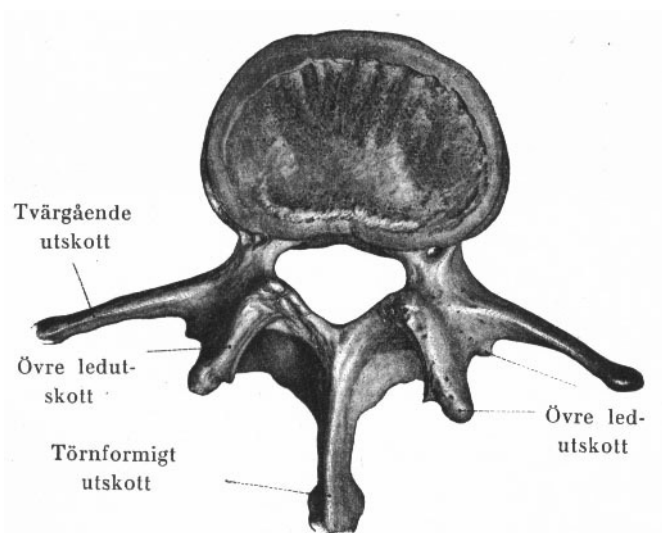
När jag lutar mig ut för att bättre kunna betrakta husfasaden reflekterar jag över att det någonstans på vägen ned mot marken bildas ett slags horisont på sandstensväggen. Det är som om väggen inte vore helt plan – där är förmodligen så det är, någonstans buktar den ut, som om huset var litet satt, som om det säckade något under sin egen tyngd. Jag reflekterar inte över att någon bakom mig skulle kunna ge mig en hård knuff just när jag som bäst inte reflekterar över det. Det är först senare, när hissen är mitt mellan våningarna tre och fyra, som jag förstår varför jag helt plötsligt kände att jag var tvungen att dra mig in igen. Höjdrädsla kan det inte ha varit. Jag är nämligen inte höjdrädd.

Det var faktiskt bara några dagar sedan som jag satt med Linus och Ola på Café Eken på S:t Eriksgatan och diskuterade svenska kulturpersonligheter som man borde ha ihjäl. Listan toppades av Jan Guillou. Ola klagade på att det var så drastiskt, att vi var kategoriska. Ett tag lyssnade vi, ett tag funderade vi på att istället skicka kött. En lövbiff i ett brev. Kan tyckas skrattretande, men är nog egentligen ganska obehagligt. Både för postverket och adressaten. Tänkte sedan att det förmodligen var olagligt att skicka kött. Allt är egentligen olagligt. Mitt i den konversationen slog det mig att det förmodligen var så det började.

Det är förmodligen inte svårare än så här.

Epm:arens mardröm

Rummet är inte speciellt stort men doftar instängt. Vägarna är rödmålade med flagande färg. En garderob en säng ett bord en stol en lampa utan skärm takbelysning tarkettgolv. I sängen ligger hon som utlovat. Benen är nyrakade med spår av lödder kvar. Det var förmodligen då han överraskade henne. Benen är separerade från kroppen strax under fästet, några få centimeter från skötet och sedan styckade i två delar, strax ovanför knäet. Bålen är hel, men huvud och armar har avlägsnats, armarna symmetriskt och rättvist uppdelade i tre delar: överarm, underarm, hand. Huvudet helt och orört vilar på en bädd av tjockt, blont hår som försvinner in under ryggen på bålklumpen som tynger ned mitten av sängen. När man oavsiktligt stöter till sängen rör sig kroppen

som en mobil, som en trasig spratteldocka och huvudet rullar över det blodindränkta hårsvallet. Det finns ingen likstank, bara doften av blod som doftar en blandning av ägg och metall. Som när man för en metallbit mot en amalgamlagning. Den smaken luktar det. Två tankar när ögonen registrerar kroppen i sängen: otäckt, praktiskt. Vem är jag? Först blev jag tränad att göra sådant här, sedan det omvända.

Vita spår av sängstolpar som slarvigt dragits över trägolvet under det att kroppen i sängen måste ha krängt fram och tillbaka. Det är ett under att alla delarna ligger kvar, tycker du inte? Vilken tur.

Beskrivning av mord 2

Klockan 00:32 fredagen den 13/11 1978 inkommer samtal till vakthavande Fredström på Kronoberg. Kvinnan som ringer är mycket upprörd och gråter. Hon uppger inte sitt namn, trots att Fredström frågar om flera gånger. (Utskrift av samtalet mellan Fredström och kvinnan finns i bilaga 02.) Kvinnor uppger att det ligger en död man i en container på Västmannagatan 65.

Efter samtalet som tar nästan åtta minuter på grund av kvinnans upprepade gråtattacker ringer Fredström fem våningar upp till jouren, krinsp Johansson, ett samtal som tar 30 sekunder och under vilket en avsevärd informationsmängd utbyts. Samtalet resulterar i att Johansson hänger på sig sin vita sommarjacka som han ännu inte bytt ut och väcker kollegan, krinsp Palmgren, som halvslumrar i sin stol i borte ändan av rummet. De halvspringer nedför trappan till garaget där Palmgrens privata bil, en vit Datsun, står parkerad sedan halv elva. Att Johansson och Palmgren ger sig av till Västmannagatan utan att först ha inväntat rapport från de två patrullerande pm som snart kommer att vara först på plats kan bara beskrivas på ett sätt: leda.

Under tiden har Fredström hunnit ringa vidare och ett allmänt anrop gå ut över polisradion. Pm Jonasson och Lindberg i bil 7170 svarar på anropet. De befinner sig för tillfället vid Odenplan och anländer först på plats.

Man konstaterar att det mycket riktigt ligger en död man i en grön container och att det stinker satan lång väg (citerat, Jonassons och Lindbergs rapport). Fredström har nu även ringt till tekniska och väckt Knutsson som skulle ha kunnat lifta med Johansson och Palmgren om dessa inte varit så heta på gröten. Det skall visa sig att tekniska bevis inte kommer att ha så stor betydelse för det här fallet. Men det vet man alltså inte ännu. Klockan är nu några minuter i ett, och de enda som fortfarande är ute på stan är några berusade studenter som slår på containerns utsida som en trumma och kallar Lindberg för gris när denne försöker hindra dem från att göra ytterligare åverkan på containern. Påpassligt ligger en krog tvärsöver gatan, och när pm har spärrat av containern med polistejp går Johansson och Palmgren efter en kopp kaffe i väntan på Bergström som kommer tio minuter senare, precis när kaffet är kallt nog för att drickas.

Genomgång med patolog närvarande

Januari 1978. Det är en fantastisk vinterdag utanför. Dahlgrens fönster står på vid gavel och släpper in både strålende sol, stadens larm och kronobergsgatans avgaser. En talg-boll utanför fönstret lockar till sig en liten gråsparv som för ett ögonblick fångar Nyléns intresse mitt i en mening innan den flyger vidare och Nylén fortsätter sitt föredrag. Någonstans sjunger det när en istapp förlorar sitt fäste och dräsar ned inte långt härifrån. En ägare till en beige Volvo 142 stannar och frågar garagevakten om vägen.

Om man inte hade lyssnat på ett ord av vad Nylén sade, eller om man lyssnat men inte tänkt efter, inte behandlat vad han sade, lånade sig situationen gärna till ett föredrag i ett smalt ämne i någon av de mindre och starkt sluttande salarna i Stockholms Universitets B-hus. Men nu var det inte så. Och tittade man på Nyléns skisser kunde man se att de föreställde en man, att det på vad som förmodligen var mannens hals löpte ett tvärgående streck, passande nog ritat med en röd krita mot den grönsvarta tavelbakgrunden, och att Nylén med versaler skrivit "Blodförlust orsakat av punktering av stora kroppspulsådern strax under adamsäpplet".

Hermansson på väg till jobbet

Senare på kvällen utbryter ett slagsmål; ett slagsmål i vilket polisman går emellan och träffas av en knytnäve i tinnigen varvid den senare spricker med omfattande blodsutgjutelse och en oräck blå missfärgning i ögonhåla och på ögonlock som svullnat till tredubbla storleken som följd. Detta knytnävsslag, bevittnat av fyra personer, polisman och våldsvärkare undantagna, kommer aldrig att anmälas trots att det oomtvisteligen är våld mot tjänsteman i tjänsteutövande.

Slaget utdelas på baksidan av fastigheten Regeringsgatan 65, postkontoret Stockholm 7, d.v.s. mitt på Malmskillnadsgatan i Stockholm. Gatan, då speciellt denna del, är vid tiden för slagets utdelande, tidigt 1979, fortfarande centrum för en utbredd koppleriverksamhet som så småningom flyttar till små massage- och hälsoinstitut inrymda i privatbostäder i fastigheter ägda av en och samma fastighetsägare, direktör M.

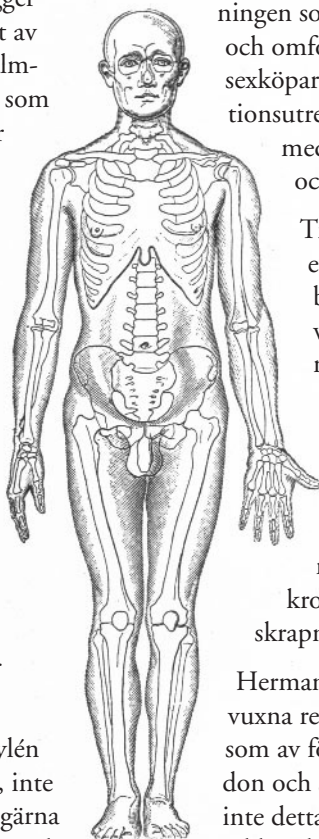
Direktör M:s namn utelämnas i denna historia eftersom kopplingen mellan M och massageinstitutet ansågs för svaga för att tas upp i rätten. Man satte istället åt mellanhänderna med den relativt nya sedlighetslagstiftningen som senare kommer att skärpas ytterligare, och omformuleras till de prostituerades fördel och sexköparnas nackdel, efter ytterligare en prostitutionsutredning. Denna gång utan aktiv politisk medverkan. Här heter M följaktligen bara M, och detta dessutom endast i förbifarten.

Tinningens ägare, och följaktligen kåranden eller målsägare i den anmälan som aldrig bli av, heter Gunnar Hermansson och är vid den aktuella tidpunkten 42 år. Anledningen till slaget är att han utan att vifta med polisbricka går emellan i ett bråk mellan en sexköpare, en s.k. "torsk", och två prostituerade i vilket en kniv spelar en stor roll i rubbandet av terrorbalansen. Hermansson träffas alltså av en knytnäve och inte en knivsegg. Skadan är en krosskada, med brustna blodkärl och hudavskrapningar som följd.

Hermansson faller huvudstupa ned i den gräsbevuxna refug som byggts för väntande taxibilar men som av förklarliga skäl mest används av privatfordon och skriker "polis". Det är dock antagligen inte detta utrop, utan någonting helt annat som får våldsvärkaren att ta till schappen; redan innan Hermansson fått fram polisbrickan är denne på väg ned för rulltrappan till Hötorgets tunnelbana. Flickorna hjälper Hermansson upp.

Som spanare är Hermanssons relationer till de aktuella flickorna som han för övrigt kan de verkliga namnen på, Lotta och Marie-Louise, viktigare än en anmälan. Istället för att avkräva flickorna på vittnesmål och tvinga dem att inställa sig i en rättsal låter han det hela bero, även om våldsvärkarens identitet är känd, både av Hermansson och av flickorna, Johnny Lindh.

Hermansson ägnar istället en timme åt att dricka kaffe med flickorna i Marie-Louises närliggande lägenhet, dit hon normalt tar sina kunder, med en påse fryst köttfärs mot tinningen och en blöt handduk. När han kommer hem till Amanda och barnen är klockan kvart över tre och det luktar sovande barn, sovande kvinna och instängt redan i hallen. Det bultar i hela huvudet och han tar två aspirin och ett glas vatten och kryper ned mellan de

redan varma lakanen. Helvetet väntar inte förrän imorgon vet han av erfarenhet.

Johansson och gräl

Någon hade andats spritdräktiga ångor hela natten. Denna någon måste vara en av de två som sovit i sängen, Lena eller Johan Johansson. Det var inte den senare, alltså måste det vara den förra. Johansson stiger upp redan kvart över sex denna måndagmorgon på årets 43:e vecka. Han hämtar morgontidningen och går på toaletten där han normalt sitter femton till tjugo minuter i total tystnad och ägnar sig åt kulturdelen och insändarsidorna. Under dessa tjugo minuter är det knäpp tyst, så när som på en ventilationsöppning strax ovanför den moderna duschkabinen som då och då ger ifrån sig ett vinande läte, förmodligen orsakat av vinden bland de tjär målade takplåtarna ca 15 meter rakt ovanför.

Beskrivning av mord 3 (sommarestugan)

Liksom för alla andra brottsplatstekniker är Nilssons stora bekymmer röt månaden; två veckor i en sommarstuga kan göra underverk med döda kroppar, och det här fallet utgör, som man brukar säga, inget undantag. För att få en klar bild över händelseförloppet måste Nilsson måste således subtrahera bort den åverkan på kropparna som åsamkats av djur och mask. Nilsson är enda tekniker på plats, och det är bara hans erfarenhet och några huttar från pluntan som får honom att finna sinnesfriden han behöver för att arbeta förutsättningslöst och med ett öppet sinne.

Stanken är fullkomlig.

Mannen i huset ligger på tröskeln mellan hall och kök. En vanlig handyxa sitter fortfarande fast i ryggen. Stora skador har tillförts huvud och övre torso med någon form av handeldvapen, troligtvis hagelgevär på nära håll. Senare kommer rättsläkarens assistent att tillbringa fyra timmar med att med pincett plocka Huvudet helt rent, hagelflisa för hagelflisa. Hans svordomar får Nilssons upprepade känslouttryck när denne vandrar genom huset mellan kropparna och mäter avstånd och försöker replikera skoavtryck att verka löjliga.

Fyra meter från mannen, också i hallen ligger modern. Buken är uppspliten och har ett stort, cirkelrunt hål med samma kännetecken som hudskadorna på hennes make, skott från hagelgevär på nära håll. Är analysen sann kan man tänka sig någon form av intermezzo i hallen. Mannen och kvinnan tycks ha varit på väg mot varandra. Man kan tänka sig att den av dem som levte längst rört sig mot den andra och stoppats av antingen yxa eller kulkärve. Nilssons gissning skulle vara:

Tidpunkt

- A: Mannen fälls med ett yxhugg och störtar i marken och blir liggande. (I patologens rapport finns senare att utläsa att ryggen brutits på detta ställe och därmed omedelbart gjort mannen fullständigt förlamad från bröstet och nedåt.)
- B: Kvinnan störtar fram mot mannen men fälls av en kulkärve snett från sidan av någon som redan befinner sig i hallen när mannen störtar in.
- C: Mannen skjuts med ett skott i huvudet från nära håll.

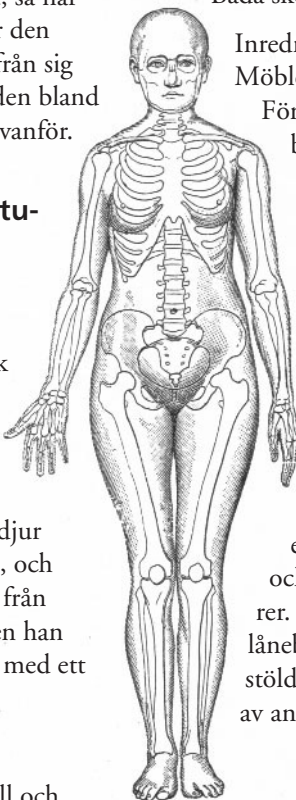
Båda skotten hagelskott.

Inredningen i sommarstugan har utsatts för övervåld. Möbler och inredning har förstörts i samtliga rum.

Förövaren eller förövarna har troligtvis vistats på brottsplatsen även efter offrens död.

På toaletterna återfinns resterna av två barn, enligt registerutdrag paret enda, en flicka, Inger 9, och en pojke, Gustav 4. Båda har blodstänk från varandra, någonting som indikerar att de skjutits på samma plats och ganska samtidigt. Skottskadorna är av samma typ som återfunnits på deras föräldrar. Hagelgevär av normal kaliber. Det är Nilsson nu i stort sätt nästan helt säker på.

Hagelgeväret återfinns inte i sommarstugan eller i närområdet trots inlånad extratpersonal och användande av hypermoderna metalldetektorer. Undersökningen visar också att båda makarnas läneböcker är saknade, men det är också den enda stöld som kan styrkas. Böckerna var ej reserverade av annan.

Palmgren och Lena

Alla kvinnor kommer förstås i klimakteriet. Ungefär tre fjärdedelar får påtagliga besvär; de klassiska symptomen är blodvallningar, svettning och hjärtklappning. Många drabbas också av sömnlöshet, yrsel, huvudvärk och depression och mår allmänt dåligt.

Klimakteriet pågår under åren före och strax efter sista menstruationstillfället. Det senare inträffar hos svenska kvinnor i genomsnitt vid 48 års ålder, men variationen är stor. Klimakteriebesvär kan alltså mycket väl debutera medan menstruationerna fortfarande pågår.

Palmgren var nio år yngre än Lena. Igår hade han varit åtta år yngre men idag var det nio år. Det störde honom inte det minsta. Speciellt inte när hon sov bara en skol-linjals längd bort i fosterställning och inte vaknade när han gick upp. För en gångs skull var världen full av män som gick upp före sina kvinnor.

Idiot bekänner

Lördagkvällen veckan efter valet och socialdemokraternas seger tar två beslutsamma men darriga nävar ett fast tag om slagen på en grön uniformsjacka och skakar dem. Uniformsjackan tillhör vakten på polishusets i Kronoberg garage och är vid tillfället nytvättad och det enda skyddet mot fem sex smällkalla minusgrader varför vakten tar tag om nävarna och avlägsnar dem varvid mannen vars händer det är faller ned på knä framför honom på trottoaren vid vaktkuren och ”förbjuden utfart-skylden”. Han är otvättad, luktar starkt av sprit och ser ut att nyligen ha fallit eftersom rocken är oborstad och droppvåt på sina ställen. ”Jag erkänner”, kvider han och sträcker upp sina händer i en överdrivet dramatisk gest med handlovarna vilande mot varandra för att underlätta beläggandet med handfängsel. Några sådana har garagevakten naturligtvis inte. Dock finns en grå, väggmonterad plasttelefon med nummerskiva i vaktkuren, och när den förvirrade vakten lyfter luren hamnar han automatiskt vid polishusets växel som enkelt kopplar honom till SBC, Stockholmspolisens Sambandscentral.

När larmet rings in reflekterar ordningspolisen inte över adressen. Det är först när den svart-vita polisbilen står i rampen mot Kronobergsgatan och väntar på den långsamma garagedörren som Lindgren bakom ratten vänder sig mot kollegan Steen och säger, ”du Erik, Kronobergsgatan 18, det är ju här”.

När bilen skamset långsamt, fortfarande med blåljusen påslagna (dock ej sirener) rullar ut på utfarten vinkar garagevakten mot dem femton meter bort vid kuren där mannen i rocken sitter och hänger med huvudet. Kollegorna från ordning försöker få reda på vad han heter och var han bor i syfte att köra hem honom, men han upprepar att han ”erkänner” och får till slut övernatta i fyllecell där han också i fyra omgångar tömmer sitt maginnehåll samma väg som det kom.

På morgonen, vid 10-tiden, knackar vakterna Kajliden och Ström på plåtdörren och öppnar den. Kortet på dörrens utsida innehåller en kortfattad rapport av omhändertagandet lämnad av Lindberg och Steen i samband med överlämnandet, dock ej något namn. Kajliden och Ström väcker mannen och förhör sig skeptiskt om vad exakt det är som mannen vill erkänna. Fyra minuter senare, utan att någon väsentlig mängd information egentligen utbytts ringer Dahlgren efter Palmgren i dennes bostad i Danderyd och senare vidare till Stenberg på Palmgrens inrådan. Klockan kvart över elva hukar de två kriminalinspektörerna utanför celldörren och betraktar den sovande mannen genom den brevlådestora tittluckan. ”Det är inte han”, säger Palmgren. ”Vi får väl se”, säger Stenberg, utan att avslöja någon större optimism.

Teknikern märker att avtryck stämmer

Teknikerns monolog 1

Johansson träffar Per

Johanssons syster var alltså på kvartsamtal. Det var därför Johansson var där. Satt på läktaren framför planen i hållregnet och skrek, ”det är bra, Ivan!” när han tyckte att det passade. Han satt på betryggande avstånd från de andra föräldrarna. Andra och andra, förresten.

Att säga att Johansson var fotbollsintresserad var en lögn. Dock tyckte han så mycket om fotboll att han inte var speciellt intresserad av att se knattelagen S:t Erikspojkarna och Reimersholmes BK slåss om en alldeles för stor boll i lervällingen ute på plan. Eller så säger det kanske mer om hans inställning till barn. Hur fan skulle jag kunna veta det?

En bit bort satt en spenslig man i regnrock och sydväst, malplacerad med klar göteborgsdialekt och applåderade och hejade. Han hade ett paraply till sin övriga ubåtsutstyrsel och när det regntunga skyarna tog sats för andra gången och stora, blöta droppar blandade sig med svetten på Johanssons panna masade han sig över de gröna bänkarna bort till Johansson och erbjöd honom sitt paraply. Det var så Johansson träffade Per, eller tvärtom, och hans åsikt om att de enda verkliga vänner man har är de man gjort sig i sin ungdom kom att revideras.

Genomgång: fingeravtryck

Man visste alltså att det fanns ett samband mellan mordet på Salomonsson, Jan i december 1978 och mordet på gift par med två barn i juli tre och ett halvt år senare. Exakt vilket sambandet var och om det överhuvud taget hade med omständigheterna kring något av mordet att göra var ännu inte fastslaget, men till och med Dahlgren (trots att han var tvungen att påpeka möjligheten att det hela bara var en slump) höll det för sannolikt att ägaren till fingeravtryck 55C-26 satt på nycklar som skulle öppna nya möjligheter att göra framsteg i de föreliggande fallen, om det inte till och med var så att fingeravtrycken faktiskt tillhörde mördaren, vilket heller inte var helt orimligt.

Nu var det alltså tid för framsteg via korrelation, att jämföra de bägge mordet, se om det fanns någonting som stämde överens eller överlappade. Om det fanns personer i de yttre eller inre kretsarna kring offren som överlappade eller kände varandra. Förmodligen var det dags att öppna upp gamla sår (som ännu inte riktigt läkts, Dahlgrens eller Nyléns välkända allegoriska ordval) och se vad det kunde ge. Att göra en resa tillbaka i tiden.

Patologens rapport (M)

Patologens monolog

Återbesök hos anhöriga

En av fördelarna med att ständigt byta bil var att man fick ganska uppsatsade men framförallt välunderhållna

bilar med sköna säten, någonting som inte varje polisman i sitt privatliv kunde unna sig med de nuvarande lönevillkoren. En av nackdelarna var att det nästan alltid luktade rök. Men efter en färd från Stockholm till Linköping med generöst nedvevade rutor och en snitthastighet på ca tio kilometer över hastighetsbegränsningarna kunde till och med Astrid Sahlin, extrapolisman med aspiranttjänst på span och just nu under Hermanssons överinsyn börja andas genom näsan igen utan att må alltför dåligt.

Hermansson hade ägnat resan åt att försöka rekapitulera denna nästan fyra år gamla undersökning som han helt kort varit inblandad i genom att tänka högt och därigenom också sprida ett visst kunskapens ljus över Sahlin. Sahlin hade ägnat gårvädden åt att läsa igenom mycket av materialet, ungefär tolvhundra sidor, och kunde fylla i där Hermansson hade uppenbara minnesluckor.

Det gällde alltså ett besök hos Sara Bielckus, tidigare Sara Salomonsson gift med Jan Salomonsson, mannen i containern, vid tiden för mordet. Nu gift med Jeff Bielckus, också en medlem av Jans inre krets vid tiden för mordet. Jans bästa vän, enligt honom själv vill Hermansson minnas; Sahlin kunde inte erinra sig någonting sådant från gårväddens läsning, men så var det också ett omfattande material.

Julfesten

Snön låg tjock utanför. Det brukade den göra så här års. Det var inget ovanligt. Följaktligen var också parkettgolvet i den inhyrda festsalen i medborgarhuset täckt med ett gråvitt slam av snömodd, gatsand och annat. Det var heller ingen ovanlighet.

Man hade ännu inte satt sig till bords utan stod och minglade med drinkar eller öl från baren som man kunde byta till sig mot en papperslapp som man försetts med av festkommitténs sekreterare som stod vid ingången i smoking och välkomnade alla och gav instruktioner och anvisningar för hur allting skulle gå till. Fyra s.k. ölbiljetter hade man fått, en biljett en öl eller två biljetter en valfri drink nummer 1-15. Eller kontant betalning förstås. Vissa hade redan hunnit dit, i regel de som inte kom med sällskap. De som kom med sällskap var antingen ganska unga, väldigt gamla eller saknade vänner bland kollegorna. Dahlgren hade samlat Palmgren, Johansson, Stenberg, Hermansson och Knutsson omkring sig för att han var småberusad och på det humöret. Dessutom ville alla se Hermanssons bandage och höra historien.

Rekonstruktion

Det var ungefär så här: Sol. Sommardag. Varmt. Bad-sugna barn. Nakna axlar. Sololja. Vredens druvor, fast på engelska enligt Stockholms stadsbibliotek. "Grapes of Wrath".

Uppför stigen kommer förmodligen två, inte orimligt flera, personer, antagligen män. De kommer förmodligen

från sydsidan i skydd av syrébuskarna och tar sig osedda fram till huset. De väntar alldeles nedanför köksfönstret där flera försänkningar i skostorlek 42-43, alternativt en minde käng- eller stövelstorlek återfunnits.

Morgonkaffe. Dusch i duschkabinen. Sololja, axelmassage. En använd kondom i papperskorgen i sovrummet. Kärlek. Sovande barn. Sovmorgon. Morgonkaffe. Fågelkvitter. En barkbåt på tevebordet. Bokmärke. Fiskeredskap. Ljudet av dörren som öppnas. Försänkningar i rabatten i stövelstorlek. Fiskeredskap. Yxan i redskaps-skjulet. Sandaler. Varm sand. Patronask. Nu. Nu!

Äktenskapsrådgivning

Kl. 10:00 Äktenskapsrådgivning,
Dr. Elisabeth Anestad-Nilsson
Pontonjärgatan 36, två trappor

Så lyder den enda anteckningen för dagen i Johanssons lilla executiva kalender i röda plastpärm. Det är en kvinnlig doktor, någonting som Johansson upplever är positivt. Det hela är Lenas idé, positivt det också, tycker Johansson. Det är förmodligen så att det känns skönt att det är hon som tar det här beslutet och inte han. De har inte riktigt lyckats prata om vad de förväntar sig av det här. Någon enstaka gång har de försökt, men de verkar inte riktigt själva veta vad de vill. Kanske mest prata med någon annan som kan säga: "så här skall vi göra".

Johanssons förmiddag är märkligt postråns- och plötslig uttrycknings-fri. Han lyckas faktiskt gå iväg kvart i tio utan att behöva förklara för någon vart han skall, inte ens för Palmgren som lyckligtvis är hos tandläkaren. Tre minuter i tio kliver han in genom porten på Pontonjärgatan 36, uppmärksammas endast av en känd A-lagare som heter Mats Emanuel Heder, och som supit sig så långt ner att han är oförmögen att koppla skylttexten "Leg. Psykolog Elisabeth Anestad-Nilsson" till Johanssons besök.

Lena är redan där och sitter välkammad och välklädd i väntrummet och doftar av julklappsparfymen.

Café Opera

1983 byggdes Lagerlunden om med en minibar. Nya bufféer, ny ljud- och ljusanläggning för dansande gäster, nya stolar och bord för ätande gäster, nya roulett- och black-jack bord för spelande gäster samt inne i caféet häng- och voyerhyllor för stående gäster.

1984 hade filmen Sköna Juveller premiär.

Palmgren studerar menyn ingående, stavar sig obekymrat men pinsamt igenom alla rätterna, funderar en stund, föreställer sig maten och kliar i den tjocka födelsedagströjan som är den enda som är flott nog för att få följa med in i finsalongerna. Mitt emot honom sitter den där tjocka skådespelaren som han inte riktigt tycker om, Lena på vänstersidan och Tina hette hon visst frun som sitter på

hans högersida.

De blir störda av alla som kommer fram ideligen och vill berömma och tycka om svensk film och om filmen i fråga. De tittar på Palmgren och undrar med sina ögon vad han hade för roll eller vad han gör där. Palmgren öppnar med makrill på knäckemacka och öl liksom för att kontrastera mot Ernst Günthers räk-någonting. Han andas bara genom näsan och njuter, och hoppas att de skall sluta prata film.

Beskrivning av mord 5

Dubbelmord i Djursholm – Expressens löp. Gift par funna döda i villa – Aftonbladets löp.

Den som ringer in mordet på villaparet i Djursholm visar sig faktiskt vara ett tvättäkta fnask i 19-årsåldern som anlänt parets villa vid 20-tiden dagen efter mordet. Paret hade ringt efter henne dagen innan och det är hittills de enda uppgifter som ringar in tidpunkten för mordet. Peter och Jonna är kända kunder för henne sedan nästan sex månader och enligt egen uppgift har hon varit hos paret i deras villa ungefär fyra gånger, inte fler än sex. Peter och Jonna har upplevt sitt sexualliv som tråkigt och enligt den finländska flickans utsago har de i samspråk nått till insikten om att de delat drömmen om en "trekant". En affärskollega till Peter har förmedlat kontakten. Hans namn finns noterat och han skall småningom höras av Palmgren och Stenberg.

Johanna, som flickan/fnasket heter har ringt på dörren en kvart över åtta (20:00) och efter att ha stått och väntat i kanske fem minuter utan svar känt på dörren och gått in eftersom det regnat ute; "Är det olagligt?". Väl inne har hon försökt åkalla makarnas uppmärksamhet men svar har fortfarande uteblivit. Då har hon satt sig att vänta men efter en stund blivit rastlös och börjat planlöst vandra runt i huset (en 250 kvadratmeters skrytvilla i vitt), druckit grapefruktjuice från kylan (den hade ändå nästan gått ut) och sedan fortsatt upp på övervåningen. Nu är klockan ungefär kvart i nio enligt hennes egen uppgift. På övervåningen hittar hon Peter och Jonna liggande i sängen, hon tror att de sover, men "knuffar på honom" i syfte att väcka honom men inser att han måste vara död eftersom han är "alldeles stel och kall". Klockan halv tio ringer hon anonymt ett kort samtal till vakthavande Fredström på Kronobergsgatan och rapporterar mordet. Hennes fingeravtryck återfinns, dels på Peters kropp, dels på juiceförpackningen och på Peters plånbok från vilken ett plastkort saknas som enligt Göta-banken skall ha varit i bruk så sent på förmiddagen morddagen. Johanna finns i registren och det tar inte lång tid för Hermansson att lägga två och två tillsammans. Det finns inte så många finstalande tonårshoror på

malmen nämligen.

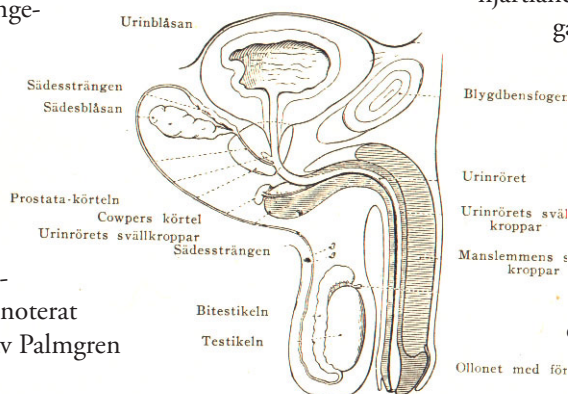
Han behöver inte mer än tjugofem minuter att hitta Johanna från det att han läst hennes namn i rapporten från den tekniska brottsplatsundersökningen.

Förhör med Fnask/Hermansson som far

Den 9:e februari 1984 dog Sovjetunionens generalsekreterare Andropov, Andropov, som själv ersatt Breschnev lite mer än ett år tidigare, hade en bakgrund inom KGB, Sovjetunionens motsvarighet till svenska IB och var chef där i tjugo år. Hans rival, Tjernenko, utseddes till generalsekreterare fyra dagar efter Andropovs död, men Tjernenko hade då tillbringat så många år för att nå dit att han, när han väl nått högst up, var så slut som människa att det var de olika instanserna av Sovjetunionens inre aktörer som höll i tyglarna. En av dessa aktörer, den röda armén, var säker på att president Reagan menade allvar med sina ständiga tal om ondskans imperium och att de planerade NATO-övningarna inplanerade till våren var inledningen på en offensiv mot det ryska hjärtlandet, en offensiv som ingick i Reagan's plan att vid presidentvalet till hösten göra sig odödlig i ett konventionellt tredje världskrig och lade fram dessa misstankar för Tjernenko tillsammans med en egen invasionsplan mot väst. Tjernenko tvekade, men han var sjuk och nytiltsatt och trodde ett tag själv på den röda arméns varningsalarm.

Hermansson hade haft en tung vecka. Han hade råkat gå in i sin dotters rum bara för att upptäcka att hon just i det ögonblicket hade sin pojkvän i munnen. Hans kuk, alltså. Vad säger man? Jaha ja. Kul. oralsex är inne har jag hört. Visste du att din mamma är rätt duktig....näe. Man är bara helt tyst och ens dotter skäms ihjäl och varje tusendels sekund som går efter det obligatoriska "ursäkt" känns som minuter för henne och när hon hastigt rycker sig bort från sin pojkvans penis lämnas en salivsträng kvar, som bara blir längre och längre men vägrar att ge med sig. Fan, och Hermansson som delade kaffekopp med sin dotter dagarna innan.

Den 20:e februari 1984 satte sig Hermansson i sin civila polisbil och körde iväg mot malmen, ja, alltså, mot Malmskillnadsgatan. M. hade flytt gatan, kvar var prostituerade som erbjud sex utan kondom för en hundra extra. Det var AIDS-tider. Hermansson letade efter en speciell person, Johanna, en ung, fortfarande söt flicka, som nog hade kunnat vara en sån där mysig finsk tjej om det inte hade varit för att hon fastnat i knarkträsket. Hon kunde vara mysig mot beställning, för en hundra extra. Det regnade. Hermansson körde fram.

Gorbachev blev sedermera partisekreterare i Sovjetunionen, men det är först senare och har ingenting med resten att göra.

Hon står på baksidan av postkontoret Sth7, precis vid den bortglömda nedgången till Hötorgets tunnelbanestation. Han parkerar framför henne, och när hon kliver fram och öppnar bildörren och känner igen Hermansson börjar hon gråta hysteriskt och blir alldeles lealös. Hermansson kör henne tillbaka till Kronoberg i tysthet och lyssnar ljudet av hennes ryckiga andhämtningar, snorande och hulkande. Det enda hon säger på hela tiden är "Det var inte jag. Det är säkert."

Hermansson kör henne till Kronoberg. Johansson leder förhöret och Hermansson är vittne. Det är två reagenter som injicerats, i föreliggande fall mellan offrens tår, både Tallium och Verapamil. Ämnena är receptbelagda. Inget av dessa faktum har Johanna den blekaste om. Hon vill mest hem. Eller ha en kopp varm choklad.

Postrån – Johansson är blek

Sedan var det postrånet, 1985 var det, och Johansson var helt nedkörd. Han hade sitt vid sidan om, ägnade måttligt intresse åt allt annat som Dahlgren stoppade under näsan på honom, men kom ingen vart oavsett sitt slit. Gud var helt enkelt inte rättvis.

Palmgren ägnade sig åt Postrånet med liv och lust, men Johansson var omöjlig att entusiasmera. När Dahlgren förklarade mötet avslutat och alla utredarna gick eller sprang till sitt fick Palmgren syn på Johan, påtagligt bleksiktig och med en kroppshållning som en urvattnad trasa.

Kopplingen till Thailand

Teknikerns monolog 2

Johansson och Per träffas och pratar om Lena och mordet

Det var inte långt efter det att Johansson träffat Palmgren och varit alldeles askvit i ansiktet i samband med postrånsutredningen men det var bättre väder nu, det var molnsprickor och man kunde se solen, Johansson tyckte att varje steg var som en luftlandsättning där han gick, trottoaren sluttade mot vägen och han var tvungen att kompensera, någonstans spelade någon på ett musikinstrument, någon som övade, och precis just så kände sig Johansson, ganska raka och rena toner men någonstans blev en ton fel och förstörde intrycket av resten av stycket Johansson kände sig precis just så när han gick till Tennstopet, det gick inte att sortera tankarna, allt bara sköljde över honom hela tiden och det var därför han var så trött och blek och behövde prata med någon som inte var Palmgren och hade det så bra. Tennstopet. Per. Per förstår.

Avsugningsmonolog 1

Kom. Han skulle vara nästan lika verklig som du. Tag honom i din mun, visa dig. Du måste låta honom växa i dig; kräv hans ankomst. Han kommer att stöpa dig inifrån. Svullnaden som pressar mot ditt gomsegel är enbart ett tecken på din kärlek? Du deformeras till en älskande, talande. Hädanefter kommer du bara att tala om honom.

Du rörde dig neråt med huvudet, föll på knä inför honom och tippade framåt. Han såg enbart dina läppar. Du lyfte på hakan och tittade upp; fordran i din blick. Din uppmaning sammanföll med ditt andetag; du bad honom att hjälpa dig. Hjälpa dig. Han skulle inte kyssa dig. Inte smeka dig. Bara fylla din mun.

Han trängde in i din mun. Könet stötte mot sand och slemhinnor. Sandkornen slipade din munhåla mjuk, följsam. Ju hårdare du slöt om honom, desto smalare blev hans ögon. Hans ögonlock gled ihop och mörkret föll tungt över dig i en tillfällig natt. Du krävde att han grep tag om ditt huvud hårt; du måste känna hans vilja.

Här ville du stanna. I en krympande natt med hans kött malande mot ditt gomsegel; du fylldes ända ner i svalget. Han höll ditt huvud stilla och rörde sig fram och åter, avgjorde själv hur djupt ner han skulle tränga. Sanden var strävt mörker mot din hud, i din mun. Han blundade hårt och rörde sig snabbare. Det svullna köttet pressade bort luftfickorna, undanröjde hålrummen. Du fylldes av kött som kunde ha varit ditt.

(Lätt modifierat från Mara Lee:s postpornografiska debutroman "Kom".)

Genomgång: Thailand

Jag skulle vilja höra med er gossar vad ni tror om en sådan här sak. Ni har ju varit med i omgångar allihop, och det här blir bara märkligare och märkligare. Orden är Dahlgrens och det är någonstans i årsskiftet mellan 85 och 86 och resultatet av rutinsökningen – korrelationen mellan mordet på Fredrik Axelzon och Jan Salomonsson – har just kommit till Dahlgrens kännedom. Det är kanske som en ny dagbok för Dahlgren det här.

Förhör med Edin

Det finns inte en kotte på hela Norrmalmspolisens som inte känner till Lars Edin. Edin? Det är en äcklig jävel, skulle Palmgren ha sagt. Skulle förmodligen vem som helst ha sagt.

Lars Edin, dömd för sexuellt ofredande åtta gånger mellan 1965 och 1975. Lars Edin, dömd för våldtäkt men friad i högre instans på grund av brist på bevis. Underkänd i samtliga \$7-undersökningar. Åtskilliga småbrott.

Lars Edin, på frigång från Hall i april 1978, tar bonnpermis, lämnar landet (ett smutsigt finger i ögat på passmynd-

digheten) och anländer Thailand i början på maj enligt egen utsago. Med minimala kunskaper i Engelska klarar han sig i två månader med de pengar som han samlat på hög under pågående fängelsevistelse för att försöka bota sin egen sexualhunger på mindre bemedlade barn, flickor och pojkar, innan den Thailändska polisen slår klorna i honom, misshandlar honom upprepade gånger och får ur honom ett erkännande på en oklanderlig engelska som undertecknas med spretig, nästan barnaktig namnteckning.

Lars Edin, som flygs hem till Sverige igen med skattebetalarnas medel för att få sitta av sina kvarvarande månader under mer humanara former. Lars Edin.

Lars Edin. Mitt emot Johansson och Stenberg på andra sidan förhörsbordet. Edin kan omöjligheten ha klarat sig i Thailand utan hjälp. Han förstår ju förfan inte engelska.

Förhör med Mattsson

Det är ett välkänt faktum att Stockholmspolisen läcker som ett såll. Ibland medvetet ibland omedvetet. Det osannolika sambandet mellan mordet i Thailand och containermordet blir så småningom föremål för en artikelserie i Expressen som dagen efter också kommer i svårt omskrivet format i Aftonbladet. Detektiven Allmänheten vaknar och en tipsflod, eller kanske snarare -å, strömmar in fax- och telefonledes. Naturligtvis har dessa brott inte någon vansinnigt hög prioritet. Det är ju faktiskt mer än fyra år sedan sommarstugemordet och mycket blod och vatten har flutit under broarna sedan dess, bland annat ett statsministtermord i februari 1986. Man katalogiserar ändå allt som kommer in och då och då sätter sig Johansson eller någon annan inblandad med mappen och bläddrar litet i den i hopp om att upptäcka något nytt som man ditills har missat. "De finns här inne, våra mördare," säger Dahlgren och klappar eftertänksamt på mappens filtrygg. "Frågan är bara var och om det går att hitta dem."

Föranlett av Aftonbladets artikelserie, alltså inte Expressens, kommer en liten dam upp till Dahlgren på rummet i maj 1986. Det är en fantastisk dag och Dahlgren håller just på att dra omslagspapperet av en TopHat när kvinnan visas in i rummet av en polisman i uniform "Jo, jag skulle vilja anmäla att min man var i Thailand 1978", inleder hon litet trevande och slår sig ned i besöksstolen oombedd. Att Thailandmordet hänger samman med andra, svenska brott, har Elsy missat. Det är ju trots allt aftonbladets version hon har läst.

Kvinnan heter Elsy Mattsson (med y noterar Dahlgren på baksidan av glasspapperet) och er väldigt trött och härjad ut när hon kommer upp på avdelningen denna bastuvarma majdag. Hon samlar sig samtidigt som hon fläktar med en ihopvikt aftonbladet och Dahlgren suger generat på sin glass.

1978 var hennes man, Ulf Mattsson, i Thailand på affärsresa. Han är egenföretagare, det är han som är "Otrolige

Uffe" i Uffe Mattssons radio och teve nere på Sveavägen. Dahlgren minns annonserna som av någon anledning publiceras enkom i Aftonbladet.

Ulf Mattsson, ostraffad, var iallafall i Thailand -78, intygat av fru Elsy Mattson under förtroeligt samtal (informellt) och fru Mattsson är "bergsäker" på att någonting hemskt skedde där. Iallafall så var han (Mattsson) helt förändrad när han kom tillbaka. Fru Mattsson minns mycket väl att det var just då, eftersom deras äktenskap höll på att braka samman av "den där instängdheten som han kom hem med". Fru Mattsson vill vidare understryka detta genom att påkalla att Mattsson i denna veva började missköta sitt företag som redan innan varit i vissa ekonomiska trångmål påkallat av ett priskrig mellan Elektronikbutiken, OnOff, Expert och Elkedjan. Att även detta sker just efter Thailand kan Elsy styrka genom uppvisandet av sitt anställningsbevis på posten Dalagatan (Sth4) dit hon för övrigt skall tillbaka snart, när hennes lunch tar slut. De kassakralla åren kunde hon inte längre vara hemmafru och skolade sig till postkassörska, ett arbete med vilket hon för övrigt trivs bra. Dahlgren torkar vaniljglass från händerna, struten har spruckit i botten. Han skulle ha valt den där pinnglassen som han först stod och höll i.

Dahlgren är ännu så länge måttligt intresserad, men behöver inte anstränga sig för att titta med den pigga, uppskattande blicken som får fru Mattsson att känna att all hans uppmärksamhet är samlad på henne. Efter 30 år inom polisen sitter den där blicken som gjuten. Fru Dahlgren brukar svära åt honom när han använder den på henne. Hon genomsådar den, men så har de också varit gifta alledels för länge.

Herr Mattson bad fru Mattson uttryckligen 1978 att "aldrig fråga om den där resan", och det har hon, säger hon, heller inte gjort. Men nu, och det är också här Dahlgren börjar ana att han borde sluta att fundera över sin kommande hundkennel, har Herr Mattson (hon har övergått till att kalla honom för Herr Mattsson istället för min make, nästan som för att stöta bort honom) börjat kallsveetas efter att ha läst i Aftonbladet. Hon tycker sig dessutom minnas (nu tvivlar inte Dahlgren längre) att "den där Fredrik" varit hemma hos dem, 1977, alltså nio år sedan, och att det bland annat var honom som mannen skulle hälsa på i Thailand.

Fru Mattsson är övertygad om att det är han, och hon skulle aldrig "komma hit och skvallra" om det inte var så att hon kände "i djupet av sin själ" att hon var tvungen att komma hit och lägga korten på bordet. "Det handlar ju iallafall om ett mord".

Innan hon går efter att ha lämnat erforderliga uppgifter som Dahlgren antecknat på baksidan av försätsbladet av ett fax till Statens Kriminaltekniska Laboratorium vänder hon sig om mot Dahlgren som just lyft telefonluren för att slå numret till växeln. "Ni måste lova att inte säga att jag har varit här." Självklart, ljuger Dahlgren, och fixerar fru Mattsson med sina ögon. Ni kan lita på mig.

Möte med Åklagare

Någon gång för nästan tio år sedan hade Fredrik kommit hem på middag hos fantastiske Uffe Mattson med fru. Ett halvår senare var Mattson direkt eller indirekt inblandad i Fredriks död. Svartsjuka? Affärer? Beskyddarverksamhet? Lustmord? Johan Johansson skulle gett mycket för att ha varit närvarande vid middagen. Om Mattson kunde knytas till mordet på Fredrik kunde han också direkt eller indirekt knytas till en container i Vasastan i Stockholm ett halvår senare. En person i Mattsons närhet, antingen en lejd människa som en yrkesmördare, eller en kompanjon till Mattson, var närvarande på båda brottsplatserna och lämnade sitt fingeravtryck. Mordet på Jan sammanfaller med en period i fantastiske Uffe Mattsons liv när han nästan håller på att förlora rörelse och äktenskap. Mattson kan dessutom inte upge något alibi för mordnatten. Mycket saknades ännu; motiv, koppling mellan Fredrik och Jan, bindande bevis för Mattsons inblandning men allt det där var sekundärt, Mattson skulle bryta i förhörssrummet och kompanjonens identitet röjas. Kanske hade Fredrik och Jan varit inblandad i samma kriminella affärer utan att hamna i registret. Kanske hade Jan idkat utpressning mot Uffe Mattson och hans kompanjon. Kunde man få ur Mattson vem hans kompanjon var skulle man också slutligen få fram en tredje person, som tillsammans med Mattsons kompanjon, och kanske, men troligtvis inte, Mattson själv, utplånade en hel familj i en sommarstuga tre år senare.

Det var bara formalian kvar. En överläggning med åklagaren.

fattade givarens högra hand ett fast tag runt penisroten på tagarens alltför erigerade penis, som vid det här laget fått en glatt och halkig yta av utsöndrat saliv. Givaren utförde en repetativ handrörelse där tagarens förhud fördes fram och åter medan tagarens penishuvud kvarhölls i givarens mun. Den senares läppar var så slutna att undertryck åter bildades i munhålan. Givarens tunga vidrörde i successiva stötar hela ollonets yta och gav på så sätt ytterligare stimulans av närvändmattan på huvudets undersida.

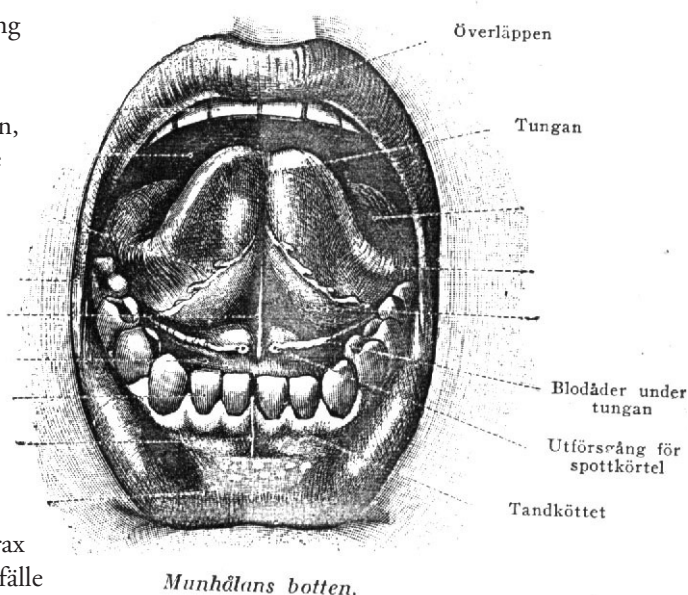
Sädesavgång skedde efter fyra och en halv minuters handstödd omväxlande djup och grund oral stimulans. En normal sädesavgång, ca 18 milliliter och svaldes i två klunkar.

Avsugningsmonolog 2

Vid tidpunkten för blixtlåsets öppnande var tagarens penis fortfarande slak, men en begynnande erektion inleddes redan innan någon del av könsorganet över huvudtaget berörts av givarens händer. Vänster hands fingertoppar berörde tagarens pung medan höger hand slöt om toppen på penis och blottade ollonet. När toppen på givarens tunga vidrörde tagarens ollon, ungefär vid urinrörsmynningen, mindre än fem sekunder senare, hade svällkropparna fyllts och penis nått full erektion.

Givaren tog penis helt i sin mun. Förde sedan huvudet fram och tillbaka upprepade gånger. Vid penisens utträde av munnen lät givaren ett undertryck bildas i munhålan, varvid uppstod en vakuumeffekt, dock ingen kräkreflex. Huvudet på tagarens penis, som hade normal längd för en svensk penis, 16 centimeter, och en omkrets strax över medel, 7 cm, vidrörde vid detta tillfälle givarens övre svalgingång.

När den orala stimulansen pågått i strax över två minuter

Squashtexterna

Plocka då och då fram en liten squashtext, men låt inte squashen inleda eller avsluta scenariot. Var sparsmakad och känn dig inte nödgad att använda alla.

1

Squash: A använde en stor del av sin muskelkraft i serve. B hamnade på defensiven och fick kämpa för att återta initiativet samtidigt som han/hon undvek att bli träffad av den boll som varje gång den träffade A:s racket gavs en kraft som B inte var mäktig att returnera.

2

Squash: A servade med minst en fot i serverutan, slog bollen över servelinjen på frontväggen och in i B:s servemottagarruta. B returnerade A:s serve och nu kunde A antingen låta bollen studsas en gång i golvet innan han/hon slog på den eller gå på volley.

3

Squash: B hade returnerat en boll och stod kvar på sin vänsterkant. A svarade med att slå en kort boll utmed sidväggen och strävade genast mot en föredömlig position i mitten. B, som inte gått fram till mittpunkten, ställdes helt chanslös.

4

Squash: B stod framför A och har hade ingen möjlighet att hinna ner i bakre hörnet innan A:s slag. A hade två alternativ. I ena fallet skulle bollen studsas två gånger i marken och vara död. I det andra fallet skulle en tänkt lobb slås ända ner i hörnet. B var utan chans.

5

Squash: A dominerade banan och B visste inte om A skulle slå en kort boll i ena hörnet, en hård boll ner mot bakväggen eller en lobb i något bakhörn. I detta fall lurade A B genom att slå en relativt lös men hög lobb, som stannade kvar i backhandsidans hörn.

6

Squash: Spelare A begärde let, eftersom spelare B stod och hindrade honom/henne från att slå bollen via ena sidoväggen. Om bollen hade gått rakt mot frontväggen hade A vunnit bollen. Nu gick istället bollen om eftersom riktningen klart var mot ena sidoväggen innan frontväggsträff.

7

Squash: Spelare B hindrade spelare A ifrån att slå ett normalt squashslag genom att stå för nära och dessutom A från att spela direkt mot frontväggen och förlorade därigenom poängen.

8

Squash: B slog på bollen så dåligt att den skulle gått rakt i golvet innan frontväggsträff. Visserligen råkade A få bollen på sig men för en god sportsman/kvinna stod det klart att det inte var A:s fel att bollen inte nådde frontväggen. B förlorade bollen. A fick serve.

9

Squash: A hade kunnat slå slaget, men B stod i bollbanans väg, och bollen som tydligt var på väg rakt mot frontväggen gick inte om. A vann bollen.

10

Squash: A spelar inte längre med samma styrka som för några år sedan. Allteftersom B begriper sig på spelet mer och mer blir A:s försprång mindre och mindre. A:s bollar är långsamma och trötta, studsar sämre. B hinner alltid ikapp dem, och daskar finesslöst till dem med sin racket varvid de ges en kraft som A inte längre är mäktig att returnera.